

TEKSTEN

QUAL DI QUESTI / AH GIÀ VEDO

Emilia, recitativo

Qual di questi due nomi dovrò porre in oblio? di sposa, o figlia?... di sposa? Ah no... che già mi vedo intorno Fabio, che con severa irata faccia mi sgrida e mi rinfaccia sì nera infedeltà... di figlia?... Oh Dio! Non deggio. Il Padre mio come posso oltraggiar? Numi consiglio! Che mai farò?... Si vada pur, si vada. Or con finti rigori, or con teneri prieghi l'uno a domar, l'altro a placar. Perdonò chiedo lo sposo mio, Lucio lo dia: e quando ciò non basti, allor si mora e termini una volta vicenda così strana e tormentosa e con la morte almeno finirò d'esser figlia e d'esser sposa.

Aria

Ah già vedo che torbido il giorno si prepara funesto ed orrendo. Odo il Padre e lo sposo d'intorno a sgridarmi d'infida e crudel. Padre, sposo, tacete: v'intendo mi vedrete fra poco morir. Dal dolore che m'agita il petto, non distinguo più l'odio o l'affetto, sol mi trovo costretta a languir.

OVE SON? / OMBRE FUNESTE

Servilia, recitativo

Ove son? Che vegg'io? Sposo? Germano! Ombre funeste... oh Dio!... perché sdegnate minacciarmi così? Dite, parlate: Che volete da me?... Ma no, tacete. Già l'opposta cagion che a me vi porta m'è nota sì... ma intanto dividermi non posso ad un tempo tra voi. Germano, il veggio, tu mi condanni il so, perché compiangò la man che ti svenò.

Welke van mijn twee namen moet ik vernietigen? Mijn naam als bruid, of als dochter? Als bruid? Ach nee, ik zie Fabio al, met een streng en boos gezicht berispt hij mij, hij verwijt mij duistere ontrouw... Als dochter? O God! Dat moet ik niet doen. Hoe zou ik mijn vader kunnen beledigen? Gods raad! Wat zal ik doen? Vooruit in elk geval, vooruit. Nu met valse strengheid, dan met teder smeken: eentje om te temmen, de ander om te verzoenen. Mijn bruidegom moet om vergeving vragen, Lucio moet die geven. Als dat niet genoeg is, laat me dan sterven, zodat deze vreemde, wrede geschiedenis tot een einde komt. Met mijn dood zal ik tenminste mijn bestaan als bruid én dochter beëindigen.

Ach, ik zie al dat de donkere dag doods en vreselijk wordt. Ik hoor de vader en de verloofde, ze verwijten mij dat ik trouweloos en wreed ben. Vader, bruidegom, wees stil: ik begrijp jullie, snel zullen jullie mij zien sterven. De pijn die ik in mijn borst voel, kan ik niet langer onderscheiden: is het haat of liefde?

Waar ben ik? Wat zie ik? Verloofde? Broer! Donkere schaduwen... O God! Waarom minacht je mij, door me zo te bedreigen? Zeg op, spreek: wat wil je van mij? Maar nee, wees stil. Ik weet al waarom je naar mij toekomt. Ondertussen kan ik tussen jullie niet kiezen. Broer, ik zie dat je me veroordeelt, omdat ik medelijden heb met de hand die jou ombracht.

Sposo t'adiri perché l'ingiusta morte io non vendico ancor. Dover... vendetta... odio... pace... dolor... come in un punto, come insieme accordar? Larve sdegnate tornate ai vostri Elisi, ombre tornate, che se volete ancora che si faccia maggior l'affanno mio, ditemi per pietà, che v'ho fatt'io?

Aria

Ombre funeste e pallide, perché venirmi intorno! Perché sdegnate, orribili, intorbidarmi il giorno! Dite, che far degg'io? V'intendo sì... ma... oh Dio! Dividermi non so. Sdegno, dover, vendetta v'ascolto che chiedete; ma come? Oh Dei tacete. Come accordar potrò?

CARA TI LASCIO

Vologeso, aria

Cara ti lascio: addio. Tutto il tormento mio è il rimirarti in pena e sospirar per me. Senza il tuo duol saria dolce la prigionia, soave la catena, che mi circonda il piè.

A TRIONFAR MI CHIAMA

Enea, aria

A trionfar mi chiama un bel desio d'onore e già sopra il mio core comincio a trionfar. Con generosa brama fra i rischi e le ruine, di nuovi allori il crine io volo a circondar.

Bruidegom, je wordt boos omdat ik jouw dood niet wreek. Plicht, wraak, haat, vrede, verdriet, samen op één punt: hoe kun je dat alles laten samenklinken? Keer terug naar jullie Elysium, onwaardige spoken. Kom terug, schaduwen, als jullie willen dat mijn verdriet groeit. Zeg me, uit medelijden, wat heb ik je aangedaan?

Doodse, bleke schaduwen, waarom omringen jullie mij! Waarom minacht je, monsters, en bezoedel je deze dag? Zeg op, wat moet ik doen? Ja, ik begrijp je, maar o God! Ik weet niet hoe ik mijzelf in twee moet delen. Ik hoor je vragen om woede, plicht, wraak, maar hoe? O goden, wees stil. Hoe kan ik dit oplossen?

Mijn lief, ik verlaat je, vaarwel. Al mijn lijden bestaat uit jouw verdriet en zuchten om mij. Zonder jouw verdriet zou gevangenschap zo zoet zijn, en de ketting die mijn voet omvat, zo zacht.

Een mooi verlangen naar eer roept mij naar de overwinning, en boven mijn hart begin ik al met zegevieren. Hunkerend naar gevaar en vernietiging maak ik mezelf gereed om mijn haar met verse laurier te tooien.